

Hi ha algú més?

Cal que se'ns esmicoli la vida perquè puguem veure clar en qui o en què podem confiar

Foto: Amanda Tipton

"No saps mai fins a quin punt creus en una cosa mentre la seva veritat o falsedat no es converteixen en un assumpte de vida o mort. És molt fàcil dir que confies en la solidesa i força d'una corda quan la fas servir per lligar una caixa. Però imagina't que et veus obligat a aferrar-te a aquesta corda si estàs suspès sobre un precipici. El primer que descobriràs és que hi confiaves massa".

La reflexió la fa l'autor britànic C. S. Lewis (1898-1963) en el llibre breu *Una pena en observació*, escrit arran de la mort de la seva dona. Només un risc autèntic posa a prova la realitat d'una creença. Jo puc dir que tinc una confiança absoluta en tal persona, però només el dia que em planteji la possibilitat d'explicar-li un secret important sabré si, en efecte, me'n refio tant com dic. Puc afirmar -creient-m'ho- que estimo algú, però em caldria patir una situació límit per confirmar que me l'estimo de debò.

L'excursionista d'aquell acudit de l'Eugenio potser creia que creia en Déu. Perseguint una papallona, cau per un precipi, aconsegueix agafar-se a una branca i fa un crit per demanar ajut: "Que hi ha algú?". Al cap d'una estona sent una veu profunda: "Sí, fill meu, soc Déu. Segueix les meves instruccions sense por. Deixa't caure al buit i, abans que t'estavellis contra el terra, una legió d'àngels et recolliran al vol i et duran on eres abans que relisquessis". El paio l'escolta i torna a cridar: "D'acord, gràcies. Però hi ha algú més?". Aleshores nosaltres riem i ell descobreix que no era tan creient com pensava.

La confiança, l'amistat i l'amor són creences, actes de fe. Que esdevenen, o no, veritats sense fissures quan tenim la desgràcia de tenir un peu a l'abisme. És curiós, i ja és mala llet: cal que se'ns esmicoli la vida perquè puguem veure clar en qui o en què podem confiar, qui són els nostres amics, a qui estimem fins anar al cel i tornar.

I ara m'adono que potser és aquesta la raó de la infelicitat humana: o estimem sense saber del cert si estimem plenament, o comprovem que era amor real just quan ja pengem d'un fil. L'amor ens pot apartar uns centímetres del llindar del precipici, però al pobre amor tampoc li podem exigir miracles: de vegades ens venen ganes de cridar que vingui algú més a rescatar-nos. Una legió d'àngels, per exemple.